

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. przeciwko T. F. o zapłatę kwoty 4.515 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wywiódł powód podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 509 k.c., art. 510 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż przelew wierzytelności przyszłej na podstawie umowy cesji z dnia 11.09.2015 r. wymaga zawarcia odrębnej umowy cesji;
- naruszenia art. 509 k.c., art. 510 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż na podstawie umowy cesji z dnia 11.09.2015 r. nie doszło do przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 17.10.2016 r.;
- naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż powód przedkładając umowę cesji z dnia 11.09.2015 r. nie wykazał legitymacji czynnej;
- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skutkujące błędnym przyjęciem, iż wierzytelność przyszła będąca przedmiotem umowy cesji z dnia 11.09.2015 r. nie została dostatecznie zindywidualizowana i oznaczona.

W konkluzji powód sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zgodnie z wynikiem sprawy, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przypisanych. Ewentualnie, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 510¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Idąc dalej wskazać trzeba, że w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. Manowska, „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, Warszawa 2013, s. 305-306).

Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Przechodząc do oceny tych zarzutów wskazać trzeba, że ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że wskazany przepis jest adresowany do stron postępowania, gdyż określa ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącego.

Nie zasługują także na uwzględnienie zarzuty apelacji, które zmierzają do podważenia dokonanej przez Sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Wywody skarżącego zmierzają do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, według którego powód nie wykazał, iż przysługuje mu dochodzona w pozwie wierzytelność.

W odpowiedzi na powyższe wyrazić należy przekonanie, że pogląd Sądu Rejonowego o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie skarżącego jest trafny. Dla uzasadnienia powyższej oceny przypomnieć należy, iż źródłem wierzytelności, której dochodzi powód jest umowa pożyczki nr (...) zawarta w dniu 17 października 2016 roku przez pozwanego z (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W..

Jako podstawę swojej legitymacji procesowej do występowania z roszczeniem wynikającym z opisanej umowy pożyczki, skarżący wskazuje na fakt przeniesienia związanej z nią wierzytelności w drodze umowy cesji z dnia 11 września 2015 roku zawartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą we W. a T. Niestandaryzowanym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., a następnie dalszego przeniesienia tejże wierzytelności na podstawie umowy z dnia 27 lutego 2018 roku pomiędzy T. Niestandaryzowanym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. a powodem. Dokonując analizy opisanej powyżej umowy cesji z dnia 11 września 2015 roku dostrzec trzeba, iż jej przedmiotem są bliżej niesprecyzowane przez strony wierzytelności ujęte w stanowiącym załącznik nr 1 Wykazie Wierzytelności, który nie został załączony do akt sprawy. Nade wszystko jednak, uwadze nie może umknąć okoliczność, iż wierzytelność z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego w dniu 17 października 2016 roku jeszcze nawet nie istniała w chwili zawarcia umowy cesji z dnia 11 września 2015 roku.

Co prawda w świetle art. 509 k.c. dopuszczalne jest zbycie wierzytelności niedokładnie oznaczonej, w tym również wierzytelności przyszłej, jednakże tylko w sytuacji, gdy można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 roku wydany w sprawie o sygn. akt V CSK 219/11, publ. Program Komputerowy Legalis nr 537801).

W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu Okręgowego nie budzi wątpliwości, że strony nie określiły w umowie cesji z dnia 11 września 2015 roku stosunków zobowiązaniowych, z których mogą w przyszłości powstać wierzytelności będące jej przedmiotem.

Wbrew odmiennemu przekonaniu skarżącego wymogu tego nie spełnia zawarte w § 2 ust. 2 umowy postanowienie, że przelewem objęte są wierzytelności z pożyczek zawieranych przez T. i jego dłużników od dnia 14 września 2015 roku, które stanowią przedmiot cyklicznych przelewów poczynając od dnia 14 września 2015 roku. Zachodzi bowiem potrzeba wyjaśnienia, że określoną wierzytelność konkretyzują nie tylko granice przedmiotowe ale i podmiotowe. Stąd też nawet, gdyby uznać, że powyższe postanowienie umowne w sposób dostateczny precyzuje treść świadczenia poprzez odwołanie do umów pożyczek zawieranych w przyszłości przez cedenta to nie pozwala ono na wskazanie dłużnika, który byłby zobowiązany do spełniania tego świadczenia. Omawianego braku nie konwaliduje również przedłożone przez stronę powodową oświadczenie (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. sporządzone w dniu 19 października 2016 roku, w którym cedent potwierdził przelew wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) na mocy umowy cesji z dnia 11 września 2015 roku, gdyż jest to jedynie dokument prywatny stanowiący dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie i w konsekwencji nie ma charakteru prawnokształtującego. Powyższe przesądza o niezasadności zarzutu naruszenia wskazanego przepisu.

Stąd też nie wywołuje zastrzeżeń konkluzja Sądu I instancji, że na podstawie umowy cesji z dnia 11 września 2015 roku doszło jedynie do przelewu ekspektatywy wierzytelności. Uznać zatem trzeba, iż umowa ta wywarła skutek wyłącznie zobowiązujący. Dostrzegając wypowiedzi części doktryny, w których prezentowany jest pogląd przeciwny, Sąd Okręgowy w obecnym składzie stoi na stanowisku, że umowa przelewu wierzytelności przyszłej ma charakter zobowiązujący, wskutek czego po powstaniu wierzytelności konieczne staje się dodatkowe rozporządzenie prowadzące do przejścia wierzytelności przyszłej z majątku cedenta do majątku cesjonariusza. W rozpoznawanej sprawie powód nie podnosił istnienia takiej umowy, a tym bardziej nie zaoferował żadnego dowodu na fakt jej zawarcia.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804. ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 450 złotych kosztów zastępstwa procesowego.